

Martti Masson

Hei skinhead girls, näin me reilataan

Kesä 1987

Hei skinhead girls, näin me reilataan

Kiitokset lirolle, Tarjalle, Jukalle ja Marille.

Martti Masson

Hei skinhead girls, näin me reilataan

Kesä 1987

Veijariromaani

© 2023 Martti Masson

Kannen suunnittelu: Martti Masson

Sisuksen taitto: Martti Masson

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8389-2

Prologi	9	
OSA-1. RUOTSIIN JA SIELTÄ TANSKAAN	21	
Luku 1. Kamat hyttiin - Tax-freesta kunnon viinaa		21
Luku 2. Schreck ja Viherhiukkanen	25	
Luku 3. Sandia ja Mette	32	
Luku 4. Laivan yökerhossa	38	
Luku 5. Yön kohokohta	44	
Luku 6. Aamuseksiä ja Meriaamiainen	45	
Luku 7. Tukholman Skinhead- parakeilla	58	
Luku 8. Tukholmalaaisessa hotellissa	65	
Luku 9. Tukholmasta junalla Kööpenhaminaan	69	
Luku 10. Kööpenhaminassa	72	
Luku 11. Kolme nuorta ja terhakkaa emigranttia	78	
Luku 12. Nyt minä kuolen	80	
Luku 13. Hampurin junassa	85	
OSA-2. HAMPURI	88	
Luku 1. Varastettuun tavaraan ryhtyminen	88	
Luku 2. Nicolas ja Hugo	91	
Luku 3. Tilda Jung	93	
Luku 4. Varjostajat	102	
Luku 5. Uudet tyttöystävämme Tilda ja Nordica	105	
Luku 6. Grillijuhlat	120	
Luku 7. Leon tiedustelureissu ja hyökkäys	123	
Luku 8. Tytöt päättävät liittyä Interrail seikkailuumme	130	
Luku 9. Poppers tuo naurun	133	
Luku 10. Keikka peruttu, lähdemme Länsi-Berliiniin	139	
OSA-3. LÄNSI-BERLIINI	140	
Luku 1. Salainen bunkkeri	140	
Luku 2. Liverpoolilaiset	146	
Luku 3. Vankeina	148	
Luku 4. Osat vaihtuvat	156	
Luku 5. Kosto	159	
Luku 6. Länsi-Berliinin keskustassa	162	
OSA-4. BARCELONA	171	
Luku 1. Mark ja Wilma	171	
Luku 2. Las Ramblas	178	

Luku 3. Markin keikka Mustassa härässä	184
Luku 4. Konjakkia ei juoda kuin jotakin viiniä	188
Luku 5. Sinä et edes tarvitse kipsiä	195
OSA-5. PARIISI	200
Luku 1. Carlos, Luic Flores	200
Luku 2. Uskomaton saalis	208
Luku 3. Muistikirja	212
Luku 4. Claudia De Dios ja Kolme krenatööriä	220
Luku 5. Markin ja minun Pariisin konsertti	225
Luku 6. Kävelyretki Pariisissa	233
Luku 7. Marie	239
Luku 8. Duuniin hieman tarvikkeita	244
Luku 9. Duunia	248
Luku 10. Viikonloppu alkaa	251
Luku 11. Tilda menee ja Marie tulee	254
Luku 12. Vastavuoroisuutta	260
OSA-6. LONTOO	263
Luku 1. Maihinnousu Britanniaan	263
Luku 2. Jimmy ja David	268
Luku 3. Seppo ”Sumo” Sulander	280
Luku 4. Vaateostoksilla	285
Luku 5. Nyrkin iskemää ja pikakierros Lontoossa	296
Luku 6. Green Lizard Pub-Rock-Club	301
Luku 7. Schreck ja Viherhiukkanen Lontoossa	307
Luku 8. Bänditreffit	311
Luku 9. Soundcheck	314
Luku 10. Kamera	321
Luku 11. Konsertti	327
Luku 12. Jäähvyäiset	338
OSA-7. AMSTERDAM JA LUXEMBURG	341
Luku 1. Kohti Manner-Eurooppaa	341
Luku 2. Sandian luona	345
Luku 3. Lena Marfanin luona Luxemburgissa	348
Luku 4. Diilin toteuttaminen	355
Luku 5. Fondue ateriat ja sotapeli	360
Luku 6. Kokaiinipsykoosi	370
Luku 7. Matin bin Mohammed Järvinen	376
Luku 8. Lenan kanssa kahden	381

Luku 9. Talonmies	384	
Luku 10. Lena kertoi mielipiteensä Talonmiehestä		388
Luku 11. Jack Grant, eräs BBC:n toimittaja	392	
Luku 12. Syntymäpäiväni	399	
OSA-8. ALA-SAKSISSA JA LYONISSA	403	
Luku 1. Luxemburgista Hildesheimiin	403	
Luku 2. Frieda Augustin	407	
Luku 3. Frieda tulee mukaan Interrailille	412	
Luku 4. Majuri Martin Müller	415	
Luku 5. Frankfurt - Lyon juna	419	
Luku 6. Muukalaislegioonalainen	422	
Luku 7. Barre Gauloise	425	
Luku 8. Pöytäpuheita	430	
Luku 9. Kihloihin	439	
Luku 10. Moottoripyöräkerhon presidentti	443	
Luku 11. Sveitsiläiset skinheadit	447	
OSA-9. SVEITSISTÄ KOHTI POHJOISTA	450	
Luku 1. Lena Marfanin juoni	450	
Luku 2. Lento Sveitsiin	454	
Luku 3. Friedan kotona	456	
Luku 4. Leon kosto	462	
Luku 5. Jälleen Kööpenhaminassa	473	
Luku 6. Jack Grantin dokumentti	479	
Luku 7. Epätoivoinen ryöstö	483	
Luku 8. Majuri Kari K Salminen	487	
Luku 9. Tukholmaan	489	
Luku 10. Tukholmasta Turkuun	492	
Luku 11. Jälleen kotona Turussa	494	
Luku 12. Säätiöhanke saa tuulta purjeisiinsa	499	
Luku 13. Sotahistorian tutkimussäätiö perustetaan		502
Epilogi	505	

Prologi

Oli helatorstai.

Olimme kokoontuneet Timon tupakan savuiseen yksiöön Turun ydinkeskustassa. Vietimme rennosti iltaa, koska meillä oli perjantaikin vapaa.

Kun oitimme ensimmäiset huikat meidän vapautuneen torstaipäivämme bisseistä, kuin voimajuomaa suoraan huarteisista pulloista kitaten, huomasimme että Skrewdriverin c-kasetin kohina stereoiden läpi muuttui kaikkein järeimmäksi Finlandiaksi. Se ei ollut vain kohinaa, se oli musiikkia korvillemme, soundia meidän huimalle ja kelpoiselle torstaillemme.

Ja se mallas mahla! Se ei ollut meille pelkkää kepparia. Se oli, meidän kalevalaisen kansamme voimajuoma.

Kun Skrewdriverin rosoiset melodiat kaikuivat asunnon seiniltä, tiesimme, että olimme oikeassa paikassa, oikeaan aikaan, nauttimassa vapaudesta, jonka meille tarjosi pidennetty viikonloppu. Olimme kesän kynnyksellä. Se ei ollut pelkästään vapaapäivä, se oli myös lupa olla meidän jengiamme, ilman sen suurempia paineita.

Ja niin me ryystimme kepparia, nauroimme ja kuuntelimme, toivoen että tämä hetki olisi kuolematon. Ja jos aitoja ollaan, niin osassa meitä se vuosi 1987 tykittää vielä yhä. Koska vaikka aika kulkee eteenpäin ja asiat muuttuvat, ne muistot, Skrewdriverin c-kasetin kohina ja Timon tupakansavuinen kämppää, minulla on sitä ikävä. Voi, voi, voi 1980-luku ja vuosi 1987, missä olet tänään. Ainakin olet

sydämissämme.

Ehdotin porukalle kesällä tehtävää interrail-matkaa. Juhis innostui asiasta. Timolla puolestaan oli suunnitelmissa käydä lävitse kaikki Suomen kesän festarit. Timon parisängyn vieressä hyllyllä oli hänen yhdistelmästereonsa, joita hän välillä laiskasti säati ja vaihtoi kasetteja.

Timo tuijotti meitä kirkkain silmin ja hänen suupielissään väreili huvittunut hymy. "Eurooppaan, vai?" Hän mutisi: "Teidän pitäisi tutustua ensin kunnolla omaan metropoliimme nimeltä Turku, ennen kuin lähdette valloittamaan muita kaupunkeja." Timo osoitti meitä kohti kädessään puoliksi palanut sätkä ja toisessa kaljapullo.

Me vain naurahdimme Timon ironiselle heitolle. Oli selvää, että Interrail-matka olisi seikkailu, joka voisi muuttaa meidät. Se voisi olla mahdollisuus paeta arkea ja tavata uusia ihmisiä. Samalla se voisi olla mahdollisuus nähdä, kuinka suuri ja monimuotoinen maailma todella oli.

Toisaalta Timo, meidän itseoikeutettu kuninkaamme ja varapäälikkömme, olisi sinänsä kyllä kelpuuttanut Interrail-ideamme, jos hänen almanakkansa ei olisi jo buukattu täyteen Suomen kesäfestareista. Juhis ja minä voimme kiertää Eurooppaa, mutta Timo oli omistanut kesänsä rokille. Ja ken olisi voinut häntä syyttää siitä.

Istuimme pöydän ääressä. Tuossa tupakan savuisessa huoneessa, katsellen kuinka Timo, meidän oma filosofimme ja suoran toiminnan mies, makasi sängyssään, mukavasti nojaten tyynyynsä, kuin kuningas valtaistuimellaan. Hän imi sätkäänsä huolettomasti. Välissä hän otti kulauksen kaljastaan, samalla kun toisella kädellään säati stereoidensa asetuksia, vaihtaen

kasetteja yhtä vaivattomasti kuin leipuri vaihtaa vispilää.

Stereot jytisivät, kalja virtasi ja sätkä savusi. Se oli vain tavallinen ilta Timon yksiosässä, mutta nyt se on meille jotain paljon enemmän. Se oli alku, Se oli voimaa, se oli nuoruutta, se oli myös intoa, omassa vilpittömyydessämme ja se oli... sanotaan rehellisesti, se oli kuin seikkailusarjakuvista. Mutta siinä me olimme, valmiina ottamaan kesän ja kaiken sen, mitä kaikkea se toisikaan tullessaan.

Niinpä aloimme Juhiksen kanssa suunnitella matkaa kahdestaan. Ehdotin, ottaisimme molemmat pari kappaletta kuukauden Interrailkortteja. Niin olisimme Interraililla kaksi kuukautta yhteen putkeen. Olisi mukavaa nähdä muita Euroopan skinheadeja ja kiertää samalla lävitse Eurooppaa.

Timon seinällä oli suuri Euroopan kartta. Katselimme sitä ja suunnittelimme mahdollisia matkareittejä. Kartalla minun ja Juhiksen etusormet harhailivat eri miljoonakaupunkien välillä. Itä-Eurooppa oli tietysti suljettu pois rautaesiripun vuoksi. Ehkä jonnekin Unkariin ja Jugoslaviaan saattoi Interrailkortilla päästäkin, mutta emme olleet sellaisista yhtään kiinnostuneet. Vaan me halusimme tutustua alan tyypeihin, Ruotsiakin kauempaa.

Oli selvää, että Interrail-matka olisi seikkailu, joka voisi muuttaa meidät. Se voisi olla mahdollisuus paeta arkea ja tavata uusia ihmisiä. Samalla se voisi olla mahdollisuus nähdä, kuinka suuri ja monimuotoinen maailma todella oli. Olimme innokkaita lähtemään, mutta tiesimme, että meillä oli vielä paljon opittavaa ja paljon juotavaa, ennen kuin voisimme todella kutsua itseämme maailmanmatkaajiksi.

Loppujen lopuksi Timo saattoi olla oikeassa. Ehkä meidän

pitäisi tutustua paremmin kotimaamme kulttuuriin, ennen kuin lähdimme valloittamaan Eurooppaa. Mutta toisaalta, ehkä juuri se oli seikkailun kauneus, hyppääminen tuntemattomaan, valmiina ottamaan vastaan kaikki, mitä maailma haluaisi tarjota meille.

Juhis ja minä nousimme ylös ja lähdimme hakemaan lisää kaljaa jääkaapista.

Ensin pitäisi mennä laivalla Turusta Tukholmaan. Tunsimme Tukholmasta jonkin verran skinheadejakin. Olimme tottuneet käymään Ruotsissa aina silloin tällöin katsomassa joitain skinhead-konsertteja ja olihan minulla ollut ruotsalainen tyttöystäväkin.

Tukholman jälkeen seuraava kohde olisi luonnollisesti Kööpenhamina. Reittejä pääsikin suunnittelemaan toden teolla vasta Tanskasta eteenpäin. Kööpenhaminassa ei kannattaisi viettää pitkiä aikoja, koska se oli tunnetusti melko kallis kaupunki. Pidempi oleskelu Kööpenhaminassa veisi kohtuuttomasti rahaa.

Juhis osoitti innoissaan karttaa. Hän veti etusormellaan suoran linjan linnuntietä Kööpenhaminasta Hampuriin. Hän ehdotti: "Hampuriin kannattaisi mennä. Siellä on kuulemma paljon skinheadeja!"

Minä istuin hiljaa ja mietin asiaa. Sitten väänsin sytkärillä auki kruunukorkkisen Karjalan. Otin pitkän kulauksen Karjalaa ja nieleskelin Juhiksen ajatusta. Lopulta vastasin hänelle röyhtäisemällä lujaa, meinataten samalla yrjötä. Olin Juhiksen kanssa Hampurista yhtä innokas, Hampuriin kannattaisi ehdottomasti jäädä joksikin aikaa. Ehdotin, Hampurista voisimme, mennä heti suoraan Sveitsiin. Etusormeni mennessä kartalla etelään, Länsi-Saksan halki Sveitsiin asti.

Otin huikan Karjalaa. Juhis ei ollut Sveitsiin menostamme samaa mieltä, sillä hänen mukaansa Sveitsi oli tunnetusti Tanskaakin kalliimpi maa ja siellä oli aika vähän skinheadeja. Sitä paitsi Juhiksen mukaan sveitsiläiset skinheadit olivat kuulemma: "liian hienostelevia tyyppejä. " Samalla Juhis päättään puistellen torjui ajatuksen Sveitsiin menemisestä. Puolustin sveitsiläisiä skinheadeja: "Parempi pieni herrastelukin, kuin aito sikailu! Sitä paitsi eiväthän ne ainakaan kaikki hienostelijoita ole. Muistatko ne pari sveitsiläistä skinheadia Tukholmassa viime marraskuussa, kun näimme?"

Juhis mietti ja sanoi ihmeissään: "En minä muista."

Sanoin: "Niin, no joo... kun me tavattiin ne sveitsiläiset, olit sikakännissä ja oksentelit Tukholman Vanhankaupungin metroasemalla. Ainakin sveitsiläiset skinit olivat ihan asiallisia", ja laitoin peukaloni pystyyn hyväksyvästi sveitsiläisille.

Lopulta yksimielisinä suunnittelimme menevämmme Hampurin jälkeen Länsi-Berliiniin. Kysyin siinä kohtaa: "Minne menisimme Länsi-Berliinin jälkeen?" Esitettyäni kysymyksen, totesin heti perään haluavani nähdä Barcelonan. Seuraavaksi voisimme mennä Pariisin kautta Lontooseen. Totesin silmät suurina hymyillen: "Espanjassa on ainakin halpaa viinaa" ja menin samalla hakemaan Timon jääkaapista jälleen kylmän kruunukorkkisen Karjalan. Juhis lausui ärtyneesti, hän ei ollut innostunut jostain Espanjasta eikä Ranskasta. Hän halusi mennä Hollannin tai Belgian kautta suoraan Lontooseen vaateostoksille. Minä taas halusin käydä joka tapauksessa Barcelonassa, sekä Pariisissa ja vasta sitten mennä Lontooseen.

Ranskaan vaadittiin äskettäisten terroristi-iskujen jälkeen kaikilta Euroopan Yhteisön ulkopuolisten maiden kansalaisilta viisumia. Ilmoitin hankkivani Ranskan viisumin ja kehotin Juhistakin hankkimaan sellaisen. Juhis avasi

suunsa ärsyyntyneesti äyskähtäen: "Joo, joo, katsotaan sitten myöhemmin tarkemmin, minne mennään!" Asia hautautui siihen.

Joimme oluemme pois ja lähdimme Hasse's pubiin. Sieltä päädyimme TVO:lle (Turun Varsinais-suomalaiseen osakuntaan) ivaamaan "maailmanparantajia". Rock-klubin vanhimmat parrat alkoivat olla lähes nelikymppisiä. Osalle oli 1960-luku jäänyt psykedeelisesti päälle, kuin elinikäinen LSD-trippi.

Pitkän viikonlopun jälkeen koitti ankea maanantai. Tavallinen arki oli taas edessä. Tiedustelimme Juhiksen kanssa pomoltamme, voisimmeko pitää osaksi palkatonta vapaata kesäkuun lopusta elokuun loppuun. Pomo sattui olemaan veljeni. Hän ihmetteli asiaa: "Minkä takia te tarvitsette niin paljon vapaa-aikaa?"

Vastasin vakaalla rintäänellä: "Menemme vähän pidemmälle Interrail-matkalle. Ostamme kaksi kappaletta kuukauden Interrailkortteja, kesäkuun lopusta elokuun loppuun."

Veljeni mietti hetken, laittaen sinisen Belmontin palamaan ja niinpä minäkin otin punaisesta Marlboro askistani yhden kääryleen. Siinä tupakoidessamme veljeni lupasi suostua minun ja Juhiksen ekstra vapaaseen, mikäli kirjottaisimme ennen matkaa urakalla tietokantaan asiakkaiden nimiä yhteystietoineen. Listoille otettavien yhteystietoja löytyi firman katalogin täytetyistä kupongeista. Urakka toteutettaisiin tietysti virallisen työajan ulkopuolella, iltaisin ja viikonloppuisin.

Seuraavat illat ja viikonloput kuluivat kämpässäni työntäyteisesti. Ahkeroin Juhiksen kanssa iltaisin kirjaamalla asiakkaiden yhteystietoja firman asiakastietokantaan. Käytin työssä henkilökohtaista Macintosh Plus tietokonetta, jossa hyrräsi, "hurja kahdeksan megahertsin prosessori". Koneeseen

oli liitetty 40 megatavun kiintolevy! Juhiksella oli samanlainen. Hänen koneensa oli tosin firman kone. Juhis ei halunnut kantaa omaa konettaan edestakaisin. Diggasin siihen aikaan Applen koneita. Henkilökohtaisesti siirryin Windows PC koneiden käyttäjäksi vasta paljon myöhemmin 1990 luvulla.

Saimme jokaisesta kirjatusta asiakkaasta 20 pennin suuruisen korvauksen. Emme urakoineet pelkästään siksi, että olimme luvanneet tehdä työn saadaksemme palkatonta lomaa. Tarvitsimme kipeästi mahdollisimman paljon ylimääraistä hynä. Emme voineet olla varmoja riittäisivätkö rahamme kahden kuukauden Interrailiin. Laskimme, aina voisi tulla aikaisemmin kotiin päin, jos rahat loppuisivat kuuden tai seitsemän viikon jälkeen. Toisaalta tuntuisi tylsältä tehdä tarkka päiväbudjetti, koska toisinaan pääsi matkalla kylään ja silloin eläminen varmaankin olisi halvempaa. Emme myöskään aikoneet heti tuhata kaikkia rahoja, kuten eräälle tutulle turkulaiselle hevirokkarille oli käynyt. Tyypillä oli 5 000 markan Interrail budjetti loppunut jo Kööpenhaminan kohdalla. Kaupunkiin kuulemma ”kännissä jumiutui helposti”. Vaikka Köpis oli kalliskin, moniin Keski- ja Etelä-Euroopan Cityn nähden.

Saimme urakkatyömme loppuun juhannusviikon tiistaina. Kuukausipalkan lisäksi oli tiedossa urakkapalkkamme, jonka saimme käteisenä.

Seuraavana päivänä, menin isoäitini luokse. Hän asui Pohjolan asuinalueella Turussa, kuten minäkin. 77-vuotias mummoni asui vain noin parin sadan metrin päässä minusta. Hänen puinen parikerroksinen omakotitalonsa sijaitsi Bilmarkinkadulla. Talon alla oli 1960-luvulla valettu betoninen kellari, jossa oli sauna, pesu- sekä oleskelutilat. Kellarissa oli sen lisäksi pieni huone, jossa mm. veljeni oli joskus lukiota käydessään asunut. Mummoni oli asunut samassa paikassa vuodesta 1935 lähtien. Syntyisin hän oli Naantalista, jonne pari sukupolvea aikaisemmin mummoni suku oli saaristosta

muuttanut. Kenties olinkin, jotakin sukua jollekin ”Myrskyluodon Maijalle”, tai joka tapauksessa sen tapaiselle persoonalle. Näin yksi isäni naantalilainen serkku oli aikoinaan ollut tietävinään.

Astuin taloon johtavat betoniportaavat ylös. Mummoni oli jo ehtinyt avata ulko-oven lukituksen. Soitin ovikelloa ja samalla avasinkin oven. Mummo ei kotona ollessaan koskaan päivisin lukinnut ovea, kuin vain silloin kun hän nukkui ”päivällistuntia”. Mummoni päivällistunti oli minuutilleen joka päivä kello yhden ja puoli kolmen välisenä aikana. Kello oli sopivasti puoli kolme. Mummolla oli säännöllinen rytmi. Hänellä oli tapana päivällistuntinsa jälkeen keittää ison pannun suodatinkahvia. Keittiössä tulvahti sieraimiini mainio kahvin haju.

Lähistöllä asuva Taimi- niminen mummoni frendi oli säännöllinen vieras Iltapäiväkahvin aikaan. He olivat tunteneet toisensa jo puolen vuosisadan ajan. Hän asteli taloon päivittäin minuutilleen vakioaikana, siis puoli kolmen aikaa. Siirryimme kaikki keittiöstä nauttimaan kahvia ulkotiloihin, koska oli niin kaunis ilma. Pihan läntisellä reunalla oli vanha keinu ja puutarhakalusteet. Kannoin tarjottimella kahvit, pullat ja kaiken muun pihapöydälle.

Mummoni Greta aloitti: ”Äitisi kertoi, olet menossa Juhiksen kanssa kahdeksi kuukaudeksi interrailille.”

Naurahdin tähän ja korjasin: ”Ei se ole mikään ... ralli, vaan Interrail matka. Yhdellä kortilla alle 26-vuotias saa matkustella junalla, kuukauden ympäri Eurooppaa.” Jatkoin innostuneena: ”Minä ja Juhis ostamme kahdet kortit ja näin voimme matkustaa Interraililla kaksi kuukautta.” Samalla minä karistelin savukettani pieneen suunnikkaan muotoiseen pronssiseen tuhkakuppiin.

Martti on monitahoinen hahmo, joka tuo tarinaan mielenkiintoista syvyyttä. Hänen taustansa ja vakaumuksensa tekevät hänestä ainutlaatuisen protagonistin ja antavat hänen näkökulmalleen erityistä merkitystä.

Nuoruuden innostus ja uteliaisuus, sekä halu kokea uusia asioita ja ylittää omia rajoja, on kirjan keskeisiä teemoja. Martti-hahmo tuntuu olevan kiehtovan paradoksaalinen hahmo: hän on isänmaallinen skinhead, joka on myös demokraattinen ja kannattaa oikeusvaltioperiaatetta sekä ihmisoikeuksia.

Jokainen matkalla tapaama nainen näyttää tarjoavan Martille uuden perspektiivin tai kokemuksen, mikä auttaa häntä kasvamaan ja kehittymään hahmona. Tämä on hieno tapa kuvata Martin suhdetta naisten kanssa ja hänen oppimistaan ja kasvuaan matkan varrella.

Humoristiset ja veijarimaiset piirteet tasapainottavat tarinan vakavampia teemoja, ja ne antavat tarinalle vauhdikkaan ja eläväisen tunnelman. Ironia ja sarkasmi tuovat lisämaustetta tarinaan ja pitävät lukijan kiinnostuneena.

Tarina on myös ajankohtainen ja relevantti, sillä se käsittelee monia tärkeitä yhteiskunnallisia teemoja, kuten rasismia ja äärimmäisen ideologisuuden vaikutuksia yksilöön ja yhteiskuntaan. Tarina antaa näin ollen lukijoille mahdollisuuden peilata omaa aikaamme historialliseen kontekstiin ja pohtia, miten yhteiskunnalliset ilmiöt vaikuttavat yksilön elämään.

Kokonaisuutena tarina vaikuttaa sekoitukselta realistista ja satiirista kerrontaa, joka tasapainottaa vakavat ja kepeät teemat. Se voisi tarjota kiinnostavan ja tuoreen näkökulman skinhead-kulttuuriin ja 1980-luvun lopun ja 1990-luvun alun Eurooppaan.